

РЕШЕНИЕ

№ 5094

гр. София, 05.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 02.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12846** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 във вр.с ал.1, т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Р., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв.И., против Решение № 6392/09.10.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Подателят на жалбата иска отмяна на решението, като твърди, че то е незаконосъобразно, немотивирано и постановено в противоречие с материалния закон. Излага доводи, че неправилно на е кредитирана бежанската му история. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.И., която моли Съда да уважи предявената жалба по изложените в същата съображения, като отмени решението на председателя на ДАБ при МС като незаконосъобразно и да върне административната преписка за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона.

Ответникът - Председателят на ДАБ, в с.з. чрез юк.С. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по последваща молба за предоставяне

на международна закрила по смисъла на § 1, т.5 от ДР на ЗУБ, подадена с вх.№ РД09-ВР-375/15.05.2019 г. на РПЦ-С., отдел "ПМЗ-кв. "Военна рампа", подадена от А. Р., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., етническа принадлежност – персиец, вероизповедание – мюсюлманин-шиит, семейно положение – неженен, ЛЧН: [ЕГН]. Неговата самоличност е установена въз основа на Декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ.

От административната преписка се установява, че чуждият гражданин за първи път е подал молба за получаване на международна закрила на 13.10.2016 г. С Решение № 10851/30.05.2017 г. на Зам.-Председателя на ДАБ производството за предоставяне на статут спрямо чужденеца е прекратено на основание чл.15, ал.1, т.7 ЗУБ. С Решение № 12180/13.07.2017 г. чуждият гражданин е приет на територията на РБългария след извършен трансфер на територията на Германия. С Решение № 14634/27.07.2017 г. на Зам.-Председателя на ДАБ производството за предоставяне на статут е възобновено за разглеждане по същество на молбата на чужденеца за международна закрила. Административното производство е приключило с Решение № 16987/10.11.2017 г. на Председателя на ДАБ, което молбата е отхвърлена. Решението е обжалвано и с Решение № 570 от 31.01.2018 г., постановено от АССГ по адм.дело № 13106/2017 г. (л.116), жалбата е отхвърлена в частта за предоставяне на хуманитарен статут, а в частта за предоставяне статут на бежанец решението на ДАБ при МС е отменено. При касационното обжалване на съдебния акт е постановено Решение № 12257 от 11.10.2018 г. на ВАС по адм.дело № 3221/2018 г., с което решението на АССГ е отменено в частта му, с която е отменен административния акт и преписката е върната на ДАБ за произнасяне относно предоставяне статут на бежанец.

Чужденецът е подал последваща молба за международна закрила рег.№ УП-5159/15.01.2019 г., като към молбата е представил нови доказателства от съществено значение за личното му положение - ксерокопие на свидетелство за водно кръщение, издадено от подразделението на Н. С. в [населено място], Турция (л.121). В молбата чужденецът е посочил, че е приел Х. вяра, определяйки се като християнин-протестант.

С Решение № ВР-3/17.01.2019 г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата на иранският гражданин не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С Решение № 2777 от 23.04.2019 г., постановено от АССГ по адм. дело № 1728/2019 г., решението на интервюиращия орган е отменено и административната преписка е върната за ново произнасяне с указания по тълкуването и прилагането на закона. В тази връзка А. Р. е регистриран повторно в ДАБ с молба рег.№ УП-5159/15.05.219 г. (л.66), като е образувано производство за предоставяне на международна закрила по общия ред с цел предоставяне възможността молителя да представи обстойно новите данни или за страната си по произход, или свързани с личното му положение.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на персийски език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: ВР105С1905150001. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 14.11.2016 г. е посочено, че ДАНС не

възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.179).

От административната преписка се установява, че с А. Р. е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП-5159/22.05.2019 г. В интервюто молителят е заявил като новонастъпило обстоятелство промяната на религиозната му принадлежност, като е приел християнството в Република България на 10.08.2017 г., за което е представил ксерокопие на свидетелство за водно кръщение. Чужденецът е заявил, че не би могъл да практикува новоприетата религия в И. при евентуалното си завръщане. Споделил е, че покръстването е извършено в хотелска стая в хотел "И.", находящ се до "Л. мост", [населено място] от негов чичо – Х. Ли, свещеник в църква Насом, [населено място], Турция, със седалище Южна К., пристигнал в България с тази цел. Молителят е заявил, че в рамките на няколко дни след пристигането на чичо му са били проведени разговори за християнството. След тези разговори чужденецът е взел решение за смяна на религиозната си принадлежност, убеждавайки се, че това е "неговата религия". Изтъкнал е, че при ритуала чичо му го напръскал със светена вода, а свидетели по време на ритуала не е имало. Заявил е още, че на 15.09.2016 г., неговите родители, живеещи в И., са получили по пощата призовка за явяване пред съдия. В призовката било посочено, че "обвиняемият, трябва да се яви за доклад заради разпространение на християнската религия", с посочена дата за явяване в съда в И. – 08.12.2016 г. Върху призовката не е имало положен подпис на получател, тъй като не е имало никой в дома на родителите му, който да удостовери с подписа си получаването на същата. Призовката била оставена върху пощенската кутия, а това не била обичайна практика в И.. Близките му не са взели отношение по получената призовка, същите дори не са отишли в съда, за да установяват причините за издаването и изпращането ѝ. Отделно е заявил, че не е в добри отношения с родителите си. Допълнил е, че известно време след получаване на въпросната призовка е издадено задочно решение на съда, представено в хода на административното производство. Решението на иранския съд било издадено на 15.10.2017 г. и изпратено до родителите му по интернет, като той няма представа как същите са се сдобили с него. В съдебното решение е описано, че същото е издадено задочно, тъй като чужденецът не се е явил на посочената от съда дата, че се е занимавал с разпространение на християнската религия, за което съдът го осъжда на доживотен затвор. Описано е, че съдебното решение е прочетено в отсъствието на обвиняемия, подлежи на обжалване в 10-дневен срок пред съответното отделение и в 20-дневен срок пред Апелативен съд към Висшия съд на И.. Чуждият гражданин излага твърдения, че след получаване на съдебното решение от иранския съд през 2017 г. не е имало никакви действия от страна на иранските власти, дори не са го търсили в дома му.

Административният орган е констатирал, че указаната призовка е подробно обсъдена в Решение № 12257 от 11.10.2018 г. на ВАС по адм.дело № 3221/2018 г., където е дадено тълкуване за съмнение относно достоверността на въпросното писмено доказателство, като е съобразен и фактът, че призовката е издадена няколко дни след напускане на молителя от държавата му по произход. Органът е приел за безспорно установено, че молителят е напуснал легално държавата си по произход, като е имал издадена туристическа виза и не е имал проблем с иранските власти. След влизането си в България същият е заявил, че е изгубил личния си паспорт и не притежава лични документи за самоличност. Подчертал е, че е напуснал България, като се е отправил

към Германия, от където бил депортиран обратно в страната ни.

В хода на интервюто молителят е заявил, че не е бил привлечан като обвиняем в страната си по произход за разпространение на християнството, както и че не се е занимавал с разпространение на христовата вяра. Относно свидетелството за кръщение, същият заявява в хода на интервюто, че го е получил на електронна поща на 16.01.2018 г., като същото представено едва към датата на провеждане на интервюто – 22.05.2019 г.

По подадената молба за закрила на А. Р. е изготвено Становище рег.№ УП 5159/10.07.2019 г. от старши експерт в отдел ПМЗ-ВР в РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство са приети справки вх.№ МД-331/31.05.2019 г. и вх.№ МД-414/12.07.2019 г., които са подробно обсъдени от административния орган в издадения от него акт (л.26).

Така е постановено обжалваното решение, с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо А. Р. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Приел е, че от анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю, се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като А. Р. не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Изтъкнал е, че посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че посочените от чужденеца лични мотиви за желанието и да получи статут и да замине в Европа, предвид опита му да стигне до Германия, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

По представеното свидетелство за покръстване административният орган е посочил, че с оглед датата на издаване на същото – 12.01.2018 г., молителят е разполагал с възможността да го представи в хода на предходните административни и съдебни производства пред АССГ и ВАС, което не е сторено, макар същият да е разполагал със същото, както посочва в протокола от проведеното интервю. Приел е, че съдържанието на свидетелството за кръщение не може да бъде кредитирано с достатъчна степен на достоверност, че молителят е приел християнската религия още докато е живеел в държавата си по произход.

По делото е разпитан като свидетел И. А. К., пастор в Християнска църква "Мисията".

Свидетелят заяви, че познава А. Р., тъй като същият дошъл в евангелската църква "Мисията", където се проповядва християнство. Общували са чрез преводачи, каквито има в църквата. Според свидетеля чужденецът е настроен позитивно към христовата вяра, поради което е кръстен с водно кръщение. Изтъкна, че още преди да пристигне в България, А. Р. по настояване на неговите родители е посещавал християнски обреди и събирания в частни домове. Относно групата, посещаваща обредите в България, заяви, че са останали около десет души, които редовно посещават службите. Сподели, че той дори е намерил работа на А. Р. в сферата на строителство, като няма оплаквания спрямо чужденеца във връзка с изпълняваната от него работа. Заявява, че е наясно, че А. Р. има чичо в Турция, който е пастор и проповядва религията, приета от жалбоподателя. За неговото кръщение сподели, че чичо му е дошъл лично, за да го извърши, като е водел службата и е станал негов кръстник. В групата пасторът предоставя възможност на всеки един от членовете да задава въпроси. В началото А. Р. слушал, тъй като в И. не е имал възможността да навлезе на по-високо ниво в богословски детайли. Допълни, че към настоящия момент се организират събирания един път седмично и когато има нужда от помощ по отношение на църковните дела, чужденецът се включва активно и се моли всеки път. А. Р. посещава ежеседмични служби, идва като доброволец, като службите се провеждат в неделя на български език с превод от език "фарси". Заяви, че когато националните власти в държавата по произход установят, че е извършено водно кръщение, ситуацията става сложна. Лицата, приели християнството, са неотлъчно до него като пастор, интересуват се от християнската религия и няма основание, че лъжат, тъй като разпознава честните от нечестните хора. В заключение заяви, че като духовен наставник е присъствал на кръщението на А. Р., което било извършено в неговата църква, но няма спомен за точна дата.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

1. От жалбоподателя: съдебно решение в превод (200).
2. От ответника: справка вх.№ МД-66/03.02.2020 г. относно И. (л.197).

При така установеното по фактите, Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Като извърши служебна проверка за законосъобразността на оспореното решение, на основанията, посочени в чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Нормата на чл.8, ал.1 от закона определя предпоставките, при наличието на които се предоставя статут на бежанец: когато поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, чужденецът се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Предпоставките включват основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или

принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното с него интервю, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, тъй като изнесените от жалбоподателя факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Нито от проведеното интервю, нито от събраните доказателства се установява спрямо него да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Самият жалбоподател изрично е посочил, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци и в частност по признак религия. Отделно от това следва да се посочи, че независимо от представеното доказателство за приемане на християнска религия, в частност протестантство, не се доказва по безспорен начин твърдението на жалбоподателя, че е християнин и че поради това при завръщане в И. същият може да бъде преследван. Това е така, защото в проведеното интервю, същият е заявил, че до момента на напускане на държавата си по произход не се е занимавал с разпространение на християнска вяра, нито е вземал участие в такива дейности.

Налице е и противоречие между изявленията на жалбоподателя в хода на административното производство относно датата на покръстването му и свидетелските показания на пастора на църквата, в която членува молителят. В интервюто жалбоподателят е заявил, че е покръстен в хотел в [населено място] през 2017 г., само в присъствието на неговия чичо, който е станал негов кръстник. Противно на изложеното от жалбоподателя, св.К. категорично заяви, че е присъствал на проведеното водно кръщение, което било извършено в църквата, оглавявана от него. Съдът намира за правилни изводите на административния орган от гледна точка на това, че след като въпросното кръщение е извършено през 2017 г. и жалбоподателят е получил свидетелството за кръщение през 2018 г., същият е разполагал с възможността да го представи в хода на предходните административни производства, приключили с откази за предоставяне на международна закрила.

Налице са и противоречия относно представеното съдебно решение, издадено от иранския съд по отношение на жалбоподателя. Безспорно същото е издадено непосредствено след легалното напускане на чужденеца от страната му по произход. Липсват и не са представени категорични доказателства за предприети действия от страна на иранските власти по отношение на молителя, а именно същият да е бил дори привлечен в качеството на обвиняем в родината си за разпространение на християнска религия или пък че е приел същата в И..

Установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство и представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя за променената му религиозна принадлежност е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаване статут на бежанец. Съдът намира, че не са

доказани факти, които да навеждат наличие на заплахата за жалбоподателя с оглед религиозната му принадлежност, като на интервюто той е посочил, че спрямо него не са отправяни заплахи във връзка с религията, изповядвана от него.

Нещо повече - самият жалбоподател е заявил, че непосредствено след пристигането си в България се е отправил в Германия, от където бил депортиран. От горното обстоятелство може да се направи обоснован извод, че именно Германия е същинската цел на жалбоподателя и причините за напускане на страната му не се изразяват в преследване на верска основа. Ето защо Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

По така изложените съображения законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. В тази връзка Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките и причини същият да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява той да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, нито по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване по чл.8, ал.5 от закона. Правилна е преценката на административния орган за липсата на основания за предоставяне статут на бежанец.

На следващо място Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността и като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. В тази връзка следва да се приемат за неоснователни изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателя в светлината на обстановката в И.. Съгласно чл.9 ЗУБ такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл.15, б.в) от Директивата във вр. с чл.2, б.д) от същата трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по

изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване в случая е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход относно наличието на обстоятелства по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в И.. От представената от ответника справка се установява, че в столицата Т. и в други градове се провеждат антиправителствени протести, след като иранските власти признават, че "неволно" са свалили самолет на украинските линии, по съобщение на BBC N. на 18.01.2020 г. Според съобщенията, някои от протестиращите са чути да скандират лозунги срещу държавното ръководство. В края на 2017 г. и в началото на 2018 г. в И. избухват протести заради влошаващите се икономически условия. Високите нива на безработица в някои части на страната засягат особено тежко сравнително младото население, но по-заможните средни класи също се присъединяват към протестите срещу управлението на икономиката от правителството на президента Х. Р., което се смята за умерено. Протестите избухват през ноември 2019 г. отново, когато правителството повишава цените на петрола с 50 %, в опит да се справи с икономическите санкции, възстановени от САЩ. Санкциите са заради излизането на Т. от ядрената сделка предходната година. Безредиците предизвикват тежки репресии от силите за сигурност. Характерна особеност на тези по-скорошни протести е, че те често са без лидери и са подхранвани от гняв заради инфлацията, безработицата и нарастващото неравенство. Въпреки избухванията за вълнения, обаче правителството успява да запази контрол върху ситуацията, използвайки комбинация от тежки ограничения на опозиционните фигури и репресивни действия.

Събитията в И. от 2019-2020 г. представляват поредица от граждански протести, възникнали на икономическа основа, но включват и лозунги срещу правителството и върховния лидер А. Х.. Протестите започват вечерта на 15.11.2019 г. и в рамките на часове се разпространяват в 21 града, а същевременно релевантни видеоклипове започват да циркулират онлайн. На 21.02.2020 г. иранците се отправят към урните, за да изберат членове за 290-местния парламент на страната. Гласуване, което не можеше да дойде в по-чувствителен момент за И., пише в обзорен материал катарската информационна агенция Al J.. На 08.01.2020 г. паравоенните сили изстрелват ракети по цели на САЩ в И. и макар ответните атаки да не причиняват никакви жертви, IRGC сваля украински самолет часове по-късно, убивайки всички 176 души на борда. На фона на опасенията, че самолетната катастрофа може да предизвика нов протест, върховният лидер на И., аятолах А. Х., излиза на сцената в рядка петъчна проповед на 17-ти януари т.г., защитавайки IRGC и призовавайки своите сънародници да участват в законодателните избори. За И. високата избирателна активност се посочва като знак за обществена легитимност.

След детайлно извършен анализ на информацията, съдържаща се в представените справки, се установява, че на територията на И. не е налице тежък въоръжен конфликт, а напротив - ситуацията се успокоява. Предвид Решение от 17.02.2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07

г., това означава, че в страната не е налице безогледно насилие, характеризиращо се като въоръжен конфликт, а кандидатът се позовава на недоказани минимални лични причини, пораждащи страх, а нивото на общото насилие в И. трябва да е изключително, каквото с оглед представената от справките информация не е.

Ето защо законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят би бил заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на И. да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало и да има заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Не на последно място Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ.: "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява живота или свободата на жалбоподателят да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба. Освен това към настоящия момент не се твърдят проблеми с властите в страната по произход и гражданство, не се посочва чужденецът да е бил заплашван по какъвто и да е начин в тази насока.

Предвид всичко изложеното Съдът приема, че подадената жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

Така мотивиран, Административен-съд С. град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата А. Р., на гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 6392/09.10.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: